

Harritzen utzi

Louis Pasteur zientzialari handiak zioen: «Denagatik mirestea da arrazoiaren lehen urratsa aurkikuntzarantz».

Luigi Ballerinik ere, gazteentzako idazleak eta mediku psikoterapeutak, ideia honetarako inspiratu gaituen artikuluan¹ gogorarazten digu: «*Funtsean, harritzea konfiantza modu bat besterik ez da [...] Oraindik mundu bat deskubritu, ulertu eta aurkitzeko dagoen ideia da. Horrek azaltzen du zergatik den miresgarritasunaren galera hain larria: Mirespenik gabe, bizitza monotonoa bihurtzen da jada ezer ikusten ez duen begirada nekatuaren errepikapenean. [...] Mirestekoa gaitasuna galtzen badugu, ez gara ez errealistago ez eraginkorrago bihurtzen; errealtateaz interpelatzen uzteko aukera baino ez dugu galtzen, aurkitzen dugun horretan murgilduta geuk ere aldatzen eta hobetzen jarrai dezakegula onartzeko aukera».*

Miresgarritasunak gogorarazten digu dena ez dagoela gure esku. Bihotza zabalik hartzeko gonbita da, bizitzak esan nahi diguna onartzeko eta eskerrak emateko. Miresgarritasunak harridura iradokitzen du, haurrek bizitzara eta harremanetara irekitzeko duten aparteko gaitasun hori; dimentsio horiek, gizakiaren osagai direnak, milaka urtetik hona giza pentsamenduaren abenturaren giltzarri direnak, deszentratzen irakasten digutenak, agian zain izango ditugun pertsonen bila joateko, eguneroko zailtasun berak eta gure itxaropen berak bizi dituztenak.

Gaur egun, sare sozialetatik eta Adimen Artifizialek datozen erronkek ahalmen hori itzaltzen dutela dirudi: dagoeneko dena ikusi al dugu? Eta, batez ere: edozertara ohitzen ari al gara? Askotan keinu txikiak dira harridura berriz pizteko gaitasuna dutenak.

Harritzeak esan nahi du mirestekoa gaitasuna bizirik eustea, berritasunetik ikastea eta aurkitzen ditugun pertsonen eta egoeren balioa aitortzea, oinazearen eta sufrimenduaren aurrean axolagabekeriari etsi gabe. Izan dezagun errealtateari arretaz eta irekitasunez begiratzeko ausardia, besteen lekuan jarritz, epaitu gabe entzuna eta babesa eskainiz eta une garrantzitsuak edo konplexuak igarotzen dituztenak zainduz.

Asko dira eguneroko istorioak, ahaleginari buruzkoak, gaixotasunei buruzkoak, galduta edo zentzurik gabe diruditen bizitzei buruzkoak; eta, hala ere, beti sor daiteke zeruertz berri eta ustekabekoa. Familietan, osasun- eta asistentzia-zentroetan eta hainbeste hauskortasun-egoeratan, harriduraz ikus daitezke iraultza boteretsuenaren zeinuak: espero zitekeen baino harago joateko gai den maitasunarenak.

Utz diezaiogun geure buruari sentiberatasunez eta umiltasunez harritzen gure aurrean agertzen den guztiaz, eta egin dezagun ez dadila geratu bihotz-barruan, baizik eta ager dadila harremanetan, bizitza partekatuan, etorkizuneko belaunaldien ehunean.

¹ <https://www.avvenire.it/idee-e-commenti/lasciarsi-stupire-dalla-meraviglia-quello-che-i-ragazzi-ci-ricordano> 109483)